

III

На другия ден погребях майка си, хей там в онуй село, което се белее под планината...

А после избягах от селото, като подгонен звяр.

Дойдох в града. Престанах да пия и почнах да работя. Работих години наред като общ работник, но утеха не намерих. Сам бях, нямах близки и роднини. По цели дни и нощи биех главата си и викаха:

— Що направи ти?... Какво направи с майка си?

Не можех да си простя, че с моя лош живот съкратих живота на майка си, скъпата ми майчица, която ме обичаше повече от себе си, която ми всичко прощаваше! Майка ми, която беше всичко за мене в света!..

Работех най-тежка работа, но умора не чувствавах и майчините си очи не можех да забравя. Където и да погледна виждах тия очи, очите на майка си, кротките ѝ очи, пълни с сълзи. Сълзи зарад мен, насретният ѝ син.

Избрах най-после най-тежкия занаят — оцет да продавам! Години наред, тридесет години вече, продавам това, което никой не жалае да пие. Всеки който го вкуси, потърсва глава от него... А мен ми става леко на душата, че хората се потърсват от виното, което мен толкова пакости донесе...

Тридесет години продавам оцет, мъкна пълния бъкъл и в студ, и в пек, и в дъжд, и в сняг... Мъкна и изкупувам греха пред майка си, почитам клетвата си, която дадох пред смъртния ѝ час...

За мене няма почивка. Само когато мина от тук, поседвам под това дърво да погледам планината и селото... Да погледам там, където майка ми почива... Гледам и я моля да ми прости греха, който сторих, като с лошия си живот я уморих!..

— Сбогом, повече не ме питай, — рече старецът и стана.

Грабна тоягата, нарами бъкъла и тръгна без да се обърне. Тръгна и завика:

— Оцет!.. Оцет!..

Дядо Слънчо